

מצוות עשה

א. מצוה ראשונה ממצוות עשה, לידע שיש שם אלוה, שנאמר "אנכי ה' אלהיך" (שמות כב; דברים ה, ו).

ב. ליחדו, שנאמר "ה' אלהינו, ה' אחד" (דברים ו, ד).

ג. לאהבו, שנאמר "ואהבת, את ה' אלהיך" (דברים ו, ה; דברים יא, א).

ד. ליראה ממנו, שנאמר "את-ה' אלהיך תירא" (דברים ו, יג; דברים י, כ).

ה. להתפלל לו, שנאמר "ועבדתם, את ה' אלהיכם" (שמות כג, כה); עבודה זו תפלה.

ו. לדבקה בו, שנאמר "ובו תדבק" (דברים י, כ).

ז. להשבע בשמו, שנאמר "ובשמו, תשבע" (דברים ו, יג; דברים י, כ).

ח. להדמות בדרךיו הטובים והישרים, שנאמר "והלכת, בדרךיו" (דברים כח, ט).

ט. לקדש שמו, שנאמר "ונקדשתי, בתוך בני ישראל" (ויקרא כב, לב).

י. לקרות קרית שמע פעמים בכל יום, שנאמר "ודברת בם . . . ובשכבך ובקומך" (דברים ו, ז).

יא. ללמד תורה וללמדה, שנאמר "ושננתם לבניך" (דברים ו, ז).

יב. לקשר תפלין בראש, שנאמר "והיו לטטפת, בין עיניך" (דברים ו, ח).

יג. לקשר תפלין ביד, שנאמר "וקשרתם לאות, על-ידך" (דברים ו, ח).

יד. לעשות ציצית, שנאמר "ועשו להם ציצת" (במדבר טו, לח).

טו. לקבץ מזוזה, שנאמר "וכתבתם על-מזוזות" (דברים ו, ט; דברים יא, כ).

טז. להקהיל את העם לשמע תורה במוצאי שביעית, שנאמר "הקהל את-העם" (דברים לא, יב).

יז. לכתב כל איש ספר תורה לעצמו, שנאמר "כתבו לכם את-השירה הזאת" (דברים לא, יט).

יח. לכתב המלך ספר תורה לעצמו, יתר על האחד שלכל אדם, עד שיהיה לו שתי תורות, שנאמר "וכתב לו את-משנה התורה הזאת" (דברים יז, יח).

יט. לברך אחר המזון, שנאמר "ואכלת, ושבעת וברכת" (דברים ח, י).

כ. לבנות בית הבחירה, שנאמר "ועשו לי, מקדש" (שמות כה, ח).

כא. ליראה מבית זה, שנאמר "ומקדשי תיראו" (ויקרא יט, ל; ויקרא כו, ב).

כב. לשמר בית זה תמיד, שנאמר "ואתה ובניך אתך, לפני אהל העדת" (במדבר יח, ב).

כג. להיות הלוי עובד במקדש, שנאמר "ועבד הלוי הוא" (במדבר יח, כג).

כד. לקדש הכוהן ידיו ורגליו בשעת העבודה, שנאמר "ורחצו אהרן ובניו . . ." (שמות ל, יט).

כה. לערוך גרות במקדש, שנאמר "יערך אתו אהרן ובניו" (שמות כז, כא).

כו. לברך הכוהנים את ישראל, שנאמר "כה תברכו את-בני ישראל" (במדבר ו, כג).

כו. להסדיר לחם ולבונה לפני ה' בכל שבת, שנאמר "ונתת על-השלחן לחם פנים" (שמות כה, ל).

כח. להקטיר קטרת פעמים ביום, שנאמר "והקטיר עליו אהרן, קטרת סמים" (שמות לז, ז).

כט. לערוך אש במזבח העולה תמיד, שנאמר "אש, תמיד תוקד על-המזבח" (ויקרא ו, ו).

ל. להרים הדשן מעל המזבח בכל יום, שנאמר "והרים את-הדשן" (ויקרא ו, ג).

לא. לשלח טמאים ממחנה שכינה שהוא המקדש, שנאמר "וישלחו מן-המחנה, כל-צרוע וכל-זב" (במדבר ה, ב).

לב. לחלק כבוד לזרעו שלאהרון ולהקדימו לכל דבר שבקדשה, שנאמר "וקדשתו" (ויקרא כא, ח).

לג. להיות הכוהנים לובשים לעבודה בגדי כהנה, שנאמר "ועשית בגדי-קדש" (שמות כח, ב).

לד. לשאת הארון על הכתף כשנושאים אותו, שנאמר "בכתף ישאו" (במדבר ז, ט).

לה. למשח כוהנים גדולים ומלכים בשמן המשחה, שנאמר "שמן משחת-קדש יהיה זה" (שמות ל, לא).

לו. להיות הכוהנים עובדין במקדש משמרות משמרות, ובמועדים עובדין כאחד, שנאמר "וכי-יבא הלוי . . . לבד ממכריו, על-האבות" (דברים יח, ו-ח).

לז. להיות הכוהנים מטמאין לקרוביהם ומתאבלין עליהן כשאר ישראל שהן מצוין להתאבל על מתייהן, שנאמר "לה, יטמא" (ויקרא כא, ג).

לח. להיות כוהן גדול נושא בתולה, שנאמר "והוא, אשה בבתוליה קח" (ויקרא כא, יג).

לט. להקריב תמידין בכל יום, שנאמר "שנים ליום, עלה תמיד" (במדבר כח, ג).

מ. להקריב כוהן גדול מנחה בכל יום, שנאמר "זה קרבן אהרן ובניו" (ויקרא ו, יג).

מא. להוסיף קרבן אחר בכל שבת, שנאמר "וביום, השבת שני-כבשים" (במדבר כח, ט).

מב. להוסיף קרבן בכל ראש חדש וחדש, שנאמר "ובראשי, חדשיכם" (במדבר כח, יא).

מג. להוסיף קרבן בחג הפסח, שנאמר "שבעת ימים, תקריבו אשה לה'" (ויקרא כג, לו).

מד. להקריב מנחת העמר ממחרת ראשון שלפסח עם כבש אחד, שנאמר "והבאתם את-עמר" (ויקרא כג, י).

מה. להוסיף קרבן ביום עצרת, שנאמר "וביום הכפורים . . . והקרבתם עולה" (במדבר כח, כו-כוז).

מו. להביא שתי הלחם עם הקרבנות הקרבין בגלל הלחם ביום עצרת, שנאמר "ממושבתים תביאו לחם תנופה . . . והקרבתם על-הלחם" (ויקרא כג, יז-יח).

מז. להוסיף קרבן בראש השנה, שנאמר "ובחדש השביעי באחד לחדש . . . ועשיתם עלה" (במדבר כט, א-ב).

מח. להוסיף קרבן ביום הצום, שנאמר "ובעשור לחדש השביעי . .
". (במדבר כט, ז).

מט. לעשות עבודת היום ביום הצום, שנאמר "בזאת יבא אהרן . .
. וימאת, עדת בני ישראל" (ויקרא טז, ג-ה), וכל העבודה הכתובה
בפרשת "אחרי מות" (ויקרא טז, א).

נ. להוסיף קרבן בחג הסוכות, שנאמר "והקרבתם עלה אשה . . ."
(במדבר כט, יג).

נא. להוסיף קרבן ביום שמיני עצרת, שיום זה רגל בפני עצמו הוא,
שנאמר "ביום, השמיני עצרת" (במדבר כט, לה).

נב. לחג ברגלים, שנאמר "שלש רגלים, תחג לי" (שמות כג, יד).
נג. להראות ברגלים, שנאמר "שלש פעמים, בשנה יראה, כל-
זכורך" (שמות כג, יז; שמות לד, כג; דברים טז, טז).

נד. לשמח ברגלים, שנאמר "ושמחת, בחגך" (דברים טז, יד).
נה. לשחט פֶּבֶשׁ הפסח, שנאמר "ושחטו אתו, כל קהל עדת-ישראל"
(שמות יב, ו).

נו. לאכל בשר הפסח בליל חמשה עשר, שנאמר "ואכלו את-הבשר,
בלילה הזה" (שמות יב, ח).

נז. לעשות פסח שני, שנאמר "בחדש השני בארבעה עשר" (במדבר
ט, יא).

נח. לאכל פסח בו, שנאמר "על-מצות ומררים, יאכלהו" (במדבר
ט, יא).

נט. לתקע בחצוצרות על הקרבנות ובשעת הצרות, שנאמר "ותקעתם
בחצצרות" (במדבר י, י).

ס. להיות כל קרבנות בהמה מיום שמיני והלאה, שנאמר "ומיום
השמיני, והלאה" (ויקרא כב, כז).

סא. להיות כל קרבן בהמה תמים, שנאמר "תמים יהיה לרצון"
(ויקרא כב, כא).

סב. למלח כל קרבן, שנאמר "על כל-קרבנך, תקריב מלח" (ויקרא
ב, יג).

סג. מעשה העולה, שנאמר "אם-עלה קרבנו" (ויקרא א, ג).

סד. מעשה החטאת, שנאמר "זאת תורת החטאת" (ויקרא ו, יח).

סה. מעשה האשם, שנאמר "זאת תורת, האשם" (ויקרא ז, א).

סו. מעשה זבח השלמים, שנאמר "וזאת תורת, זבח השלמים"
(ויקרא ז, יא).

סז. מעשה המנחה, שנאמר "ונפש, פי-תקריב קרבן מנחה" (ויקרא
ב, א).

סח. להקריב בית דין קרבן אם טעו בהוראה, שנאמר "ואם כל-עדת
ישראל, ישגו" (ויקרא ד, יג).

סט. להקריב היחיד קרבן חטאת אם שגג במצות לא תעשה שחיבין
עליה כרת, שנאמר "נפש כי-תחטא" (ויקרא ה, א).

ע. להקריב היחיד קרבן אם נסתפק לו אם חטא בחטא שחיבין עליו
חטאת או לא חטא, שנאמר "ולא-ידע ואשם . . . והביא את-אשמו"
(ראה ויקרא ה, יז-יח); וזה הוא הנקרא אשם תלוי.

עא. להִקְרִיב הַשּׁוֹגֵג בַּמַּעֲלָה, או הַחוּטָא בַּגְּזֵלָה, או בַּשְּׁפָחָה חֲרוּפָה, או שְׁכַפֵּר בַּפֶּקֶדוֹן וְנִשְׁבַּע, קָרְבֵּן אָשָׁם; וְזֶה הוּא הַנִּקְרָא אָשָׁם וַדָּאִי.

עב. להִקְרִיב קָרְבֵּן עוֹלָה וַיּוֹרֵד, שֶׁנֶּאֱמָר "וְאִם-לֹא תִגִּיעַ יָדוֹ" (ויקרא ה,ז), "וְאִם-לֹא תִשָּׁיֵג יָדוֹ" (ויקרא ה,יא).

עג. לַהֲתוֹדוֹת לִפְנֵי ה' מִכָּל חַטָּא שִׁיעֲשֶׂה הָאָדָם, בַּשְּׁעֵת הַקָּרְבֵּן וְשִׁלָּא בַּשְּׁעֵת הַקָּרְבֵּן, שֶׁנֶּאֱמָר "וְהִתְוַדֵּי, אֶת-חַטָּאתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ" (במדבר ה,ז).

עד. להִקְרִיב הַזֵּב קָרְבֵּן אַחֵר שְׁיִטָּהּ, שֶׁנֶּאֱמָר "וְכִי-יִטָּהֵר הַזֵּב . . .". (ויקרא טו,יג).

עה. להִקְרִיב הַזֵּבָה קָרְבֵּן אַחֵר שְׁתִּטָּהּ, שֶׁנֶּאֱמָר "וְאִם-טָהֳרָה, מְזוֹבָה" (ויקרא טו,כח).

עו. להִקְרִיב הַיּוֹלֶדֶת קָרְבֵּן אַחֵר שְׁתִּטָּהּ, שֶׁנֶּאֱמָר "וּבִמְלֹאת יָמֶי טָהֳרָה" (ויקרא יב,ו).

עז. להִקְרִיב הַמִּצְרֵעַ קָרְבֵּן אַחֵר שְׁיִטָּהּ, שֶׁנֶּאֱמָר "וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי" (ויקרא יד,י).

עח. לַעֲשׂוֹר הַבְּהֵמָה, שֶׁנֶּאֱמָר "וְכָל-מַעֲשֵׂר בָקָר וְצֹאֵן" (ויקרא כז,לב).

עט. לַקֹּדֶשׁ בְּכוֹר הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה וְלִהְקָרִיבוֹ, שֶׁנֶּאֱמָר "כָּל-הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יוֹלֵד" (דברים טו,יט).

פ. לַפְּדוֹת בְּכוֹר אָדָם, שֶׁנֶּאֱמָר "אֵךְ פָּדָה תַּפְּדֶהּ, אֶת בְּכוֹר הָאָדָם" (במדבר יח,טו).

פא. לַפְּדוֹת פֶּטֶר חֲמוֹר, שֶׁנֶּאֱמָר "וּפֶטֶר חֲמוֹר תַּפְּדֶהּ בָּשָׂה" (שמות לד,כ).

פב. לַעֲרוֹף פֶּטֶר חֲמוֹר, שֶׁנֶּאֱמָר "וְאִם-לֹא תַפְּדֶהּ וַעֲרַפְתּוּ" (שמות יג,יג; שמות לד,כ).

פג. לְהָבִיא כָּל הַקִּרְבָּנוֹת שִׁישׁ עַל הָאָדָם בַּחוּבָה אוּ בַנִּדְבָה בְּרִגְלֵי רֹאשׁוֹן שֶׁפָּגַע בוֹ, שֶׁנֶּאֱמָר "וּבֵאתָ שָׁמָּה. וַהֲבֵאתָם שָׁמָּה" (דברים יב,ה-ו).